

Ето на (бурен смях), виждаш ли... А мен точно това най ме смайва... Да го наречем - мигновена музика (*musique instantanee*): авторска музика, която се композира според момента. Музика, която сама тече, идва изпод пръстите и се развива според събитията... Ето това е чудото и, честно да ти кажа, това най ме увлича. Верно, свирил съм и доста *free jazz* с американци през 70-те години, това също сигурно много е допринесло да изляза от традиционалните школи. И днес в Брач намирам, че сме достигнали до някакъв компромис: много се забавляваме, измисляме много нови неща: имаме и традиционни моменти, но има и моменти, в които се самозабравяме от импровизация... Експлозивно е...

Като в това ваше парче, където превръщате едно наше хоро в музикална вакханалия: *Detournement bulgare* - българско злоупотребуване (заиграване, открадване, отклоняване, изопачаване, похищение: *detournement* означава всичко това...)

(Смях). Точно *detournement*!... Много обичаме да работим по въпроса с *detournement*-ите! (Пак смях). Всъщност това ни е любимият метод: работим върху даден музикален материал и го развиваме по нашему. Разбираш защо не звучим непременно като фолклорен оркестър...

Имате също и кларнетист... в багажите му има съвсем друга музика...

Да, Нано (Плейет). Него го срещам често както в джаз формации, така и в оркестри, които свирят идиш - еврейска традиционна музика. Навремето аз самият работих с един певец от Израел - Бен Гибет - който живее във Франция - акомпанирах му две-три години. Така срещнах Нано. Той е майстор на така наречената клезмер музика: музиката на еврейските пътуващи музиканти, които са бродили навремето из цяла Европа. Но и тук работата е мешана: това са всъщност много колоритни оркестри. Често в клезмер-оркестрите са свирели много цигани, и обратното, в циганските оркестри са свирели също много еврейски музиканти. Репертоарът им е всъщност общ, те свирят общо

взето едни и същи неща, имат общи вкусове и т. н.

Съдбата често събира заедно евреи и цигани, за хубаво, както и за лошо...

Да, га, така е. (Тишина). И ние разбрахме, че нишката е обща и че не трябва да се раздво-

ява. Винаги свирим така. Още повече, че това, което днес наричаме музика клезмер също идва от Щатите, където се е омешала с джаза.. Всички тези големи оркестри клезмер в Канада или Ню Йорк са всъщност изцяло пропиту с джаз. Защото, помисли: та всички тези евреи, които през 20-те години пристигат в Щатите, те там за първи път чуват джаз - музика, която дълбоко ги впечатлява и въздушевява. Повечето веднага я засвирват, съчетавайки я кой както може със собствения си музикален багаж. Затова още и днес срещаме оркестри с медни инструменти и фанфари да свирят мелодии от Централна Европа.

И за капак, вие имате и акордеон, който донася съ-

всем друг полъх, средиземноморски, почти неаполитаски...

Да, Франсоа Кастуело. Той е в занаята от съвсем малък. Страшно много е бачкал, но за разлика он Нано, който е учил кларнет в Консерваторията - свирил е класика и т. н...., Фран-

соа е самоук: свирил е по мегдани и купони още от 15-годишен. Пътувал е също с биг-бендове по целия свят. Един ден дойде да ни чуе и каза: „Ами че и аз така свиря, само че мен отвсякъде ме гонят. Мога ли да опитам с вас?“ И оттук нататък нещата сами тръгнаха. А Пиер, басиста, той пък е върл *jazz*-ман, паметта, живата енциклопедия на джаза... Знае коя година, кой ден, да речем през 50-а, кой с кого е свирил, къде, кой какво е казал, и т. н.... Джазът е в него и не го пуска.

А ти, Бруно, идваш първоначално от съвсем различна среда: чувам, че си бил научен работник, биолог... Та ти си най-странният случай в Брач!